

Új város

XXVII. évfolyam
10. szám
2015. október
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A pápa ökológiával
foglalkozó enciklikája
széles körű elismerésre
talált egyházi és civil
körökben

**KÖZÜNK VAN
A VILÁGHOZ**

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncomanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Mozaik

- 4 Vallások egy globális világban
Roberto Catalano
- Együtt vagyunk rendben
Prokopp Katalin

Interjú

- 6 Az élet és a fizika szépsége
Giulio Meazzini

Nézőpont

- 8 Kovács Bertalan
Paksy Eszter
Tari Sándor

Fókuszban

- 10 Közünk van a világhoz
Nobilis Mária

Lelekiség

- 13 Az Eukarisztiával repülünk
Igino Giordani
- 14 A testvéri közösség alapja
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje - október
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Kapcsolódj be! - Link In!
Frivaldszky Lőrinc

Megkérdeztük

- 20 Ugrás a semmibe
Maria és Raimondo Scotto
- Őnátadás Istennek
Francesco Châtel
- A gyerekek félelmei
Ezio Aceti

Aktuális

- 22 Effata! Nyílj meg!
Ferenc pápa

Társadalom

- 24 Arcok a tömegből
Terbócs Attila

Előttünk jártak

- 26 A közösségi lét példája
Összeállította: Tóth Judit

Mese

- 28 Élj a művészettel!
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

6

18

24

ADJUNK TERET A TALÁLKOZÁSNAK

„Olasz a téren”, ez volt a világszerte, évente megtartott „Olasz nyelv hete” témája 2008-ban. Ennek keretében vettem részt egy többnapos, roppant érdekes szemináriumon, amelyen közösen fedezhettük fel, hogy a tér nem csupán építészeti fogalom, hanem a hétköznapi élet számos – ha nem összes – részének katalizátora. Személyes, üzleti, kulturális és politikai találkozások színtere, és ezzel a nyelv formálódásának helye. Szeptember két utolsó hétvégén két ideiglenes Tér került fel Magyarország térképére: a Szerzetesek Tere és a Tágas Tér Fesztivál. Volt szerencsém részt venni mind a budapesti, mind a szegedi rendezvényen. Új kezdeményezésekről van szó, és a résztvevők sokan azt remélik, hogy ilyen eseményekre többször is sor kerül majd. A szervezők – az első esetben szerzetesek és a körülöttük élő közösségek, a másikonál különböző felekezetek lelkészei és tagjai – hónapok óta, kitartó önkéntes munkával készítették elő ezeket a remek és nagyszabású eseményeket, ahol úgy éreztük, túlszordul az élet. Számos kezdeményezés és produkció is bemutatásra került. Engem mégsem ez kapott meg leginkább, hisz a fesztivál- és bulikultúra virágzását éli kis hazánkban, tehát ilyenre, legalábbis mennyiségileg, máshol is rátalál az ember. Nehezen tudom elhítenni azzal, aki nem volt kinn, de őszintén mondhatom, mindkét többezres együttlétlen szívmengetően családias, közvetlen légkört tapasztaltam. Rácso-dálkozás és egymásra találás volt a Szerzetesek Terén a Sapientián tanító domonkos nővérrel, a református bencés szerzetessel, a piarista gimnáziumba járó lelkes fiatal „újságíró” lánnyal, a Tágas Téren pedig a papírprelést bemutató karitászossal, a terményeit áruló gazdával, az evangélikus „Oázisban” meleg teát kínáló, beszélgetésre nyitott lelkes középkorú hölgyvel. A szegedi fesztivál a nevéért a zoltárostól vette, aki arról beszél, hogy tágas térre hívott ki minket az Úr. Tehát Ő kapcsolt minket össze, az Ő gyermekeivel, testvéreimmel való sok találkozás öröme és mélysége töltött fel. Pár hónapja hosszú évek után

© Depositphotos.com/ Potapova Valerija

A tér találkozásaink színtere és mindennapi életünk katalizátora.

visszaköltöztem Budapestre. Igyekszem visszaszokni a mindenki rohan, nem ismerem, nem szólok hozzá életstílushoz. Valahogy nem akarózik. Rámosolygok a mellém lerogyó hölgyre, aki majdnem elbukott a 7-es busz lépcsőjén, megkérem a fiatalembert, emelje fel a bőröndöm. Azért próbálom magam visszafogni, társadalmi beilleszkedés, meggyás. Bezeg eddigi lakóhelyemen úton-útfélen ismerősbe lehetett botlani! – ismételtettem magamban, kissé bosszúsan. Mígnem tíz napja álmos képpel felszálltam a metróra, leültem volna, ha meg nem látom egy kedves barátomat. És elindult a lavina, azóta nem telik el két nap, hogy földön-vízen-levegőben ne ismerőssel utazzak együtt. Valaki rám kacintott, hogy tudjam: mindenhol lehet tereket kialakítani, hogy azokon alakíthassuk egymást! ■

Fotó: www.foculare.org (2)

Vallások egy globális világban

Keresztények és muzulmánok, 40 diák és 8 oktató 15 országból. A Sophia Egyetemi Intézet (IUS) tanára számol be a nyári egyetemről.

A nyári egyetem idén augusztus 25-től 30-ig a Dolomitokban került megrendezésre, Olaszországban. Egy áprilisi szimpóziumon merült fel az ötlet, hogy legyen a témája: „Vallások egy globális világban.” A programban hat plenáris szekció szerepelt, ezek közül kettő a lakosság számára, valamint vitafórumok és csoportmunka. Egy szlovák diáklány kiemelte, hogy a tudás megszerzése korunkban már nem lehet egyéni és csupán egy tudományterületre koncentráló, hanem szükség van a közös kutatómunkára akadémiai

szinten. Felmerült az az igény is, hogy világítsunk rá, hogyan lehet összhangot teremteni saját

igazságértelmezésünk és más vallású, más kultúrájú emberek igazságfelfogása között. A Sophia szellemiségének megfelelően a napok során fokozatosan összhangba kerültek a kulturális tartalmak és ezek megélése a gyakorlatban. A 2500 méteres csúcson a keresztények misére gyűltek össze, miközben a muzulmánok is elvégezték imádságukat. Az iskolán részt vevő diákok komolyan megélték a testvériséget. Nem tűntek el a különbözőségek, de világgossá vált, hogyan válhatnak ezek a kölcsönös gazdagodás forrásaivá. Egy fiatal síita muzulmán lány hazatérte után ezt írta: „Első facebook bejegyzésemet szeretném annak a fantasztikus csoportnak szentelni, akikkel szerencsém volt együtt átélni a Sophia nyári egyetemet. Hiteles formában tudtam bemutatni a hitemet, és ez egyáltalán nem magától értetődő, hisz vallásomat sok helyen hamisan állítják be. Hasonlóképpen én is elmélyíthettem az ő életükről szóló ismereteimet, testvéreim és nővéreim hitét. A Dolomitok varázslatosan szép keretet adtak ennek a tapasztalatnak, melyben új módon fedeztem fel a katolikus vallást. Imádkozom érte, hogy folytathassuk ezt a fontos munkát.” ■

Forrás: www.iu-sophia.org

Együtt vagyunk rendben

Fotó: Gieszer Richárd (2)

Szeptember 18-19-én az Erzsébet-híd lábánál meglepően rendezett soka-dalomra lehetett figyelmes az arra járó. A *Szerzetesek Tere* került ugyanis megrendezésre a Belvárosi templom tövében, melyen történelmünk minden kora tetten érhető. A jó időt kérők imája hatékony volt, szom-

baton egész nap hét ágra sütött a nap. Ki-ki megtalálhatta a kedvére valót: volt itt szerzetesi piac, kézműves foglalkozás, orvosi sátor, a szerzetesi iskolák, szerzetek készítette előadások, kerekasztal beszélgetések... „Veled együtt” – ezzel egészült ki az eseményre a néhány hónapja „Rendben vagyunk” mottóval meghirdetett kampány, amelyen keresztül lehetősége nyílik a közvéleménynek bepillantani az Istennek szentelt emberek hivatásába és küldetésébe. Most főként ez utóbbi, a társadalmi küldetés kapott szót. De az „együtt” már abban is megmutatkozott, hogy egy-egy programot a különböző rendek tagjai közösen animáltak. „Közel vagytok az emberek aggodalmaihoz és várakozásaihoz, osztotok nehézségeikben és reményeikben – fogalmazott Ferenc pápa videóüzenetében, és így buzdított: Kérjétek az Úrtól együttérzésre képes szívet, hogy le tudjátok hajolni az emberek testi-lelki sebeihez, és sokakhoz el tudjátok vinni Isten vigasztalását.” A pápa gondolatait fűzi tovább az esemény kezdő üzenete, a szerzetesek fontos keresztény alapokat megfogalmazó állásfoglalása a menekültkérdésről. ■

TÁRSADALMI BIZALOM

A Férfi Szerzetes-előjárók Konferenciája és a Magyarországi Rendfőnöknők Konferenciája közös közleményéből, mely a Szerzetesek tere megnyitóján hangzott el a menekültkérdéssel kapcsolatban.

„Nem azért szólunk, mintha birtokában lennénk a megoldásnak – látnivaló, hogy ma nem birtokolja ezt senki –, s nem azért szólunk, mintha ma, most szavakra lenne szükség. De olykor a szó is tett, cselekvés, amely hat és alakít. (...)»Együttérzésre képes szív« – úgy hisszük, erre van ma a legnagyobb szükség. Hogy együttérzők tudjunk lenni, hogy meg tudjuk nyitni szívünket a másik felé; a másik felé, aki idegen; a másik felé, aki különbözik tőlem, tőlünk. S természetesen szeretnénk együttérzők lenni magyar honfitársaink felé is: szeretnénk megérteni a félelmeket, a bizonytalanságot, s tapasztalatból tudjuk mi is, mit jelent az ösztönösen ébredő elutasítás az idegennel, az ismeretlennel szemben. S hisszük, hogy Jézus Szentlelke mindig, ma is arra hív minket, hogy bátorsággal és bizalmat szavazva megnyissuk szívünket a másik felé. Hazánkban, ahol oly nagyon hiányzik a társadalmi bizalom, az egymás iránti bizalom, nem szeretnénk belenyugodni abba, hogy közösen azt éljük át, elzárjuk szívünket mások szenvedése előtt. Akármi is legyen a helyes politikai megoldás – s egyértelmű, hogy itt okosságra és távlatos bölcsességre van szükség –, egy biztos: csak annak az embernek és annak az országnak van jövője, aki és amely képes az együttérzésre, képes átlépni a bizalom küszöbét, aki meg tudja osztani a sajátját, s képes odalépni irtalmas szamaritánusként testvére testéhez és sebéhez, hogy ott titokzatos módon találkozzék Jézus testével és sebével. (...)”

Forrás: Magyar Kurír

Az élet és a fizika szépsége

Interjú az olasz Fabiola Gianotti fizikussal, a CERN kinevezett főigazgatójával, a loppiano-i Renata Borlone-díj kitüntetettjével.

Fabiola Gianotti ma egyike a világ legismertebb személyiségeinek. Rómában született, Milánóban tanult fizikát, és immár 20 éve munkatársa Genfben a világ egyik legnagyobb laboratóriumának, a CERN-nek. Itt a hatalmas, 27 km hosszú földalatti részecskegyorsító, az LHC egyik kísérleténél, az ATLAS-nál dolgozik. 2012. július 4-én ő jelentette be a régóta keresett Higgs-bozon felfedezését, amellyel megerősítették az összes ismert mikrorészecske természetét leíró Standard Modellt. Nemrég kinevezték a CERN főigazgatójává, első nőként a történelemben.

Ez év februárjában az olaszországi Loppiano-ban megkapta a Renata Borlone-díjat *„magas színvonalú szakmai munkájáért, a tudományos kutatás iránti szenvedélyéért és az ATLAS kísérletben dolgozó számos tudós és kutató munkájának eredményes összehangolásához szükséges emberi kvalitásaiért”*.

Ahogy az interjút készítjük egy kávé mellett, miközben egy csapat egyetemista *szelfizni* szeretne vele, mélyen megérint egyszerűségével, közvetlenségével, tiszta és őszinte tekintetével. Ugyanez az egyszerűség, ugyanez a

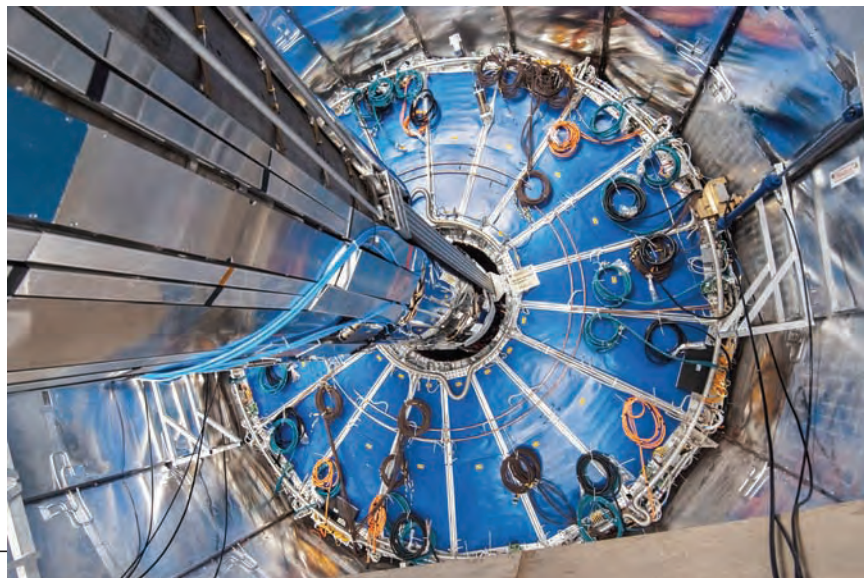
„melegség” áradt belőle az emberek felé, akik a loppiano-i auditóriumban gyűltek össze, amikor megérkezett a Renata Borlone-díj átadási ünnepségére.

Megváltozott az élete, miután kinevezték a CERN főigazgatójává?

Az elmúlt két évben, a Higgs-bozon felfedezése óta nagy társadalmi érdeklődést tapasztalunk a kutatásunk iránt. Nem azért választottam a fizikus szakmát, hogy a rivaldafénybe kerüljek, így a népszerűség eléggé meglep, sőt néha zavarba ejt, de alapvetően pozitívan értékelem, hogy ennyire érdekli az embereket az alap kutatás.

Néhány hónapja indították újra a részecskegyorsítót. Milyen eredményekre számít?

Sosem döntöttem el előre, hogy mit várok, mert minden a természet kezében van. Bármit is mutat nekünk, örömmel fogadjuk. Ez a kutatás igazi szépsége: sosem tudjuk, mi következik. Néha egy részecske után loholunk, vagy egy bizonyos felfedezésre számítunk, és aztán valami teljesen mást találunk, akárcsak Kolumbusz, aki Indiába indult, és felfedezte Amerikát.

Tehát megduplázzák az erőfeszítést, és...

... azt reméljük, hogy új fizikát találunk, új részecskéket, új jelenségeket, amelyek – legalább részben – segítenek megválaszolni a számtalan, feleletre váró kérdést. Például hogy miből áll a sötét anyag, vagy hogy miért van az anyag túlsúlyban az antianyaghoz képest.

A CERN-ben dolgozó tudósok különböző országokból származnak, más a kultúrájuk, mások az elképzeléseik és a meggyőződésük. Hogyan tudja összehangolni őket?

60 év elteltével a CERN immár 11 ezer tudós között teszi lehetővé az együttműködést, több mint 100 különböző nemzetiségből. Néhányan közülük olyan államokból jönnek, amelyek nem ismerik el egymást. Én 1996 óta a CERN-ben élek, ebben a kultúrában nőttem fel, ezért számomra természetes ez a közeg, ahol a kollégák a világ minden tájáról közösen dolgoznak az együttműködés szellemében. Mint minden emberi tevékenységben, itt is megvan a versenyszellem, a szimpátia vagy az ellenszenv, de ezek mind személyes szinten maradnak, és nem azon múlik, hogy ki honnan jön. Emiatt tehát nem aggódom: a CERN-ben magától adódik, hogy közösen dolgozunk, a sokféleség számunkra természetes.

A hatalmas gyorsítókkal végzett kísérleteket felváltják majd a kisebb plazmagyorsítók?

A nagy részecskegyorsítók, mint az LHC, az elérhető legnagyobb energiát célozzák. A plazmagyorsítók még nem értek el ehhez az energiához. Folytatni fogjuk a fejlesztésüket, hogy nagy energiára is eljussunk a kisebb, kompakt gépekkel. A jelenleg nyitott kérdések megválaszolására az egyik

Fotós: CN (3)

A CERN első női főigazgatója egyszerűséggel fogadta a kitüntetést.

legjobb módszer a nagy energián lejátszódó jelenségek megfigyelése, karöltve más – ezt kiegészítő – módszerekkel: a teleszkópokkal és a földalatti laboratóriumokkal (mint például a Gran Sasso Tudományos Intézet részecskefizikai laboratóriuma).

Komoly finanszírozásra is szükség van...

Ahogy a CERN példája is mutatja, a kutatás hatalmas előnyökkel jár a társadalom számára. De az alap kutatás önmagában is fontos, a mindennapi élet számára nyújtott hasznán túl, hiszen a természet megismerése az ember vissza nem utasítható kötelessége. Akárcsak a művészet. Miért is kell koncerteket támogatnunk vagy múzeumokat fenntartanunk? Tudás és művészet: ezek a gondolkodó ember legmagasabb szintű megnyilvánulásai.

Nem is beszélve a szépségről...

Csodálattal állunk a természet látványa előtt. Engem mindig is elbűvölt a matematikai egyenletek szépsége, amelyek leírják az alapvető fizikát. Egy papírfecni-re is fel lehet őket írni: néhány rövid sor, gyönyörűek a maguk egyszerűségében. Van még egy másik dolog, ami engem mindig is kíváncsisággal töltött el. A részecskefizika rendkívül szimmetrikus,

mi azonban mégis apró aszimmetriáknak köszönhetően létezőnk, amik ennek a szimmetriának a sérülései, mint például a Higgs-bozon, vagy az anyag és az antianyag közötti aszimmetria.

Néhányan folyton azt mondogatják, hogy a tudósok mind agnosztikusok vagy nem hívők...

A CERN 11 ezer kutatója között jelen vannak a legkülönfélébb vallások, a buddhizmus, az iszlám, a kereszténység, akárcsak az agnoszticizmus és az ateizmus. A fizika nem bizonyítja és nem is tagadja Istent. Hogy valaki hisz vagy sem, egy személyes tényező, nem függ a foglalkozásától.

A CERN-t nagyon sok fiatal látogatja. Milyen tanácsot adna egy diáknak?

Először is, hogy nagy elhatározással és lelkesedéssel kövesse saját álmait és ideáljait. Az út nehéz, és az élet mindig új kihívásokat tartogat. Fontos, hogy ne inogjunk meg, bátran haladjunk előre, de sok alázattal és szerénységgel próbáljuk adni a legjobb önmagunkat.

Amikor megkapta a hírt a díjról, mire gondolt?

Már korábban hallottam Renata Borloneről. Fantasztikus ember volt, és nagy örömmel fogadtam ezt a kitüntetést. ■

Forrás: CN
Fordította: Kovács Bertalan

EGYHÁZ

Melyik lehet az igazi?

Kovács Bertalan

Egyházi közösségeinkben gyakran azt tapasztaljuk, mintha két gondolkodásmód állna szemben egymással: egy inkább régimódi, ha tetszik fontolva haladó, és egy rugalmasabb, újító szellemű. Persze a szituáció korántsem ilyen egyszerű. Talán nem is lenne szabad ezeket a címkéket egymásra aggatnunk, de tény, hogy sok tekintetben érdekes párbeszéd folyik „hagyomány” és „haladás” között.

Az inkább hagyománytisztelők jobban szeretik a hosszú templomi liturgiát a szokásos egyházi énekkel, a plébánost tisztelendő atyának szólítják, és az egyházi előírásokat nagy fegyelmezettséggel igyekeznek betartani. A haladók sokkal lazábbak, gitáros misékre járnak, az ifjúsági összejöveteleken akár együtt buliznak a lelkipásztorral, nagyobb hangsúlyt fektetnek a lelki életre, mint a szabályok követésére.

Lehet, hogy még mindig a II. Vatikáni Zsinat térnyerésének időszakát éljük, és mindez csupán a zsinat előtti szokásrend lassú elenyésztésének a jele? Biztosan ez is szerepet játszik, de kétkem, hogy minden erről szólna. Ebből ugyanis az következne, hogy a feszültség elsősorban a fiatalok és az idősebb generáció között jelenik meg. Ezzel szemben gyakran épp a fiatalok között találunk fegyelmezett „szabálykövetőket”, és a felnőttek a rugalmasabbak.

Úgy gondolom, vallási szokásaink nagyban tükrözik a természetfölöttivel való bensőséges kapcsolatunkat, amelyben kétségkívül igen különbözőek vagyunk. A keresztény tapasztalat, ha gyökerét tekintve hasonló is, másképp jelenik meg a különböző közösségekben, a plébániákon, a karizmatikus mozgalmakban, vagy az egyes földrajzi régiókban: például Kelet-Európában vagy Afrikában.

Mindebből számomra az következik, hogy a kétféle gondolkodásmód, amit gyakran szembeállítunk egymással, valójában nem is két-, hanem igencsak sokféle, és korántsem szembenállóak. A hagyomány tisztelete és a fiatalos megújulási törekvések az egyház hatalmas gazdagságának egy-egy megnyilvánulása, amelyek csak együtt, egymást tisztelve és befogadva lehetnek igazán ajándék mindenki számára. ■

KULTÚRA

Alkony vagy hajnal?

Paksy Eszter

A személyes szférába kényszerített vallásosságunk következménye talán, hogy amikor a hitünkről beszélünk, leginkább csak arra gondolunk, hogy Isten engem, a családomat, a körülöttem élőket személyesen szereti, hogy bármi történjék kicsiny életünkben, amögött az Ő szeretete áll.

Az utóbbi évek nagy társadalmi eseményeit és világunk állapotát szemlélve feltettem magamnak a kérdést, hiszek én valóban Istenben? Abban, hogy Ő irányítja a történelmet? Hogy noha nekünk úgy tűnik, a társadalmi mozgások irányítása – globalizáció, posztmodern kulturális trendek, elidegenedés, migráció, klímaváltozás – teljes mértékben kicsúsztott a kezünkől, Ő ezek mögött a jelenségek mögött is ott van?

Mi, keresztények veszélyeztetve érezzük magunkat az öreg kontinensen, és jobbára azon igyekszünk, hogy mentesüljünk, ami menthető, abból az örökségből, ami még nem enyészett el. Vajon hisszük-e, hogy Krisztus mindenkit megváltott térben és időben? Hogy a kereszténység túlélése nem függ a ma általunk ismert európai kultúra túlélésétől?

Elgondolkodtam, hogy az a keresztény megújulás, ami a II. Vatikáni Zsinat óta jellemzi az egyházat, vajon egy leáldozóban lévő kultúra utolsó kivirágása-e, mint mondjuk Marcus Aurelius naplói a Római Birodalom hanyatlása kezdetén, vagy inkább egy új, még alig sejtethető, de életerős kultúra első megnyilvánulásai, mint az egyházatyák vagy Szent Ágoston írásai?

Idén hunyt el Giuseppe Maria Zanghi, a Fokoláre közössége számára egyszerűen Peppuccio, aki filozófusként és fokolarinóként hitet tett arról, hogy a megújulás már elkezdődött, hogy a közösségi lelkiség igazi válasz minden ma égető társadalmi problémára: „Ahogy Jézus elhagyatottságának mélységeiből született a feltámadás dicsősége, úgy a mai kultúra mélységes sötétségéből is új életnek és gondolkodásnak kell születnie. Már itt a földön szentháromságos életnek.”

Mernünk kell feladni védekező pozícióinkat, és befogadni mindazt az újat, amit Isten számunkra és gyermekeink, unokáink számára megálmodott, s aminek felépítéséhez mindannyiunk hozzájárulása szükséges. ■

CSALÁD

Apa is csak egy van

Tari Sándor

Ha van. A mai társadalomban az apátlanság tünetei nem csupán az elvált szülők vagy a munkájuknak élő apák gyermekeinél figyelhetők meg, hanem sokszor a „jól működő” családoknál is. Eltűnt a jó értelemben vett apai tekintély, amely nem eltörli a gyermek személyiségét, hanem megacélozza, helyes vágányra tereli, és megtanít a következetességre, kitartásra, lemondásra is. Az apa tekintélyével törvényeket szab, amelyek az élet törvényeiből fakadnak, ezzel biztonságot ad családjának. Manapság viszont inkább jellemző, hogy a nők férfias munkát, életteljesítményt tűznek ki maguk elé, a férfiak viszont elnőiesednek. Eltűntek az apai és anyai szeretet sajátos jegyei, mert szereteten szinte kizárólag az anyai szeretetet értjük.

Az apák is sokszor anyai szerepet vettek föl, ezért a gyermeknek bizonyos értelemben nincs apja. Nincs előtte példa, a férfinak, az apának az alakja. Ez a helyzet a következő generáció apaszerepének kialakulását is nagyban gátolja. A törvények, szabályok elsajátításával, az apa jelenlétével a gyermek belső biztonságra tesz szert, ami a tágabb környezetben, a társadalomban tapasztalt kuszaságban, erkölcsi relativizmusban is képes őt megtartani. Azt is szem előtt kell tartani, hogy a mai kor gyermeke a videók, a számítógépek mesterséges világában él, és különösképpen az apa feladata, hogy a realitás világába vezesse a gyereket.

Minden mulasztásnak, bűnnek van következménye, mind erkölcsi, mind társadalmi vonatkozásban. Ezt a törvényszerűséget a családban kell megtanulni. Ha egy gyermek úgy dönt, hogy nem mosogat el, vagy nem viselkedik illendően a felnőttekkel vagy a társaival, akkor annak kell, hogy legyen következménye. Igaz persze, hogy minden személy szabad, és hogy a szeretet csak szabadságból fakadhat, viszont vannak kötelességek is.

Manapság a felelős apaságból és anyaságból adódó feladatok felvállalása gyakran nem talál megértésre a környezetünkben, de az Istennel való személyes kapcsolat és a közösség tagjainak őszinte véleménye segíthet megtalálni a helyes utat. ■

Fotó: Dina Perkov

© Depositphotos.com/ Paolo Carnassale

A hagyomány és a megújulás együtt épít.

A kultúra sötétségéből új gondolkodás születhet.

Az apa nem eltörli a gyermek személyiségét, hanem megacélozza.

© Depositphotos.com/ Vadim Guzhva

KÖZÜNK VAN A VILÁGHOZ

A szerző katolikus pap, évek óta a természetvédelem előmozdítója, most Ferenc pápa új enciklikájának értő olvasásához ad segítséget.

Bármilyen nézőpontból közelítik is meg tudományukat, az ökológusok egyetértenek abban, hogy az ember problémát és véleményalkotása attól függ, mekkora ablakból, milyen széles keretben látja a környező világot. Ferenc pápa enciklikája, melynek legfontosabb szava az integrált vagy átfogó ökológia, éppen erre mutat rá.

Szakértő pápa?

Nemrég egy riporter arról kérdezett, miért beszél az ökológiáról a pápa, ha ennek nem szakértője. Kifejtetem, hogy azért beszél róla, mert az emberiség bizonyos szempontból próbálta már megközelíteni az ökológiai problémát, de úgy látszik, ez nem kielégítő, mert nem vezetett

Az Új Város archívumából

eredményre. Az egyház az ökológiai kérdés tárgyalásának elindításához is hozzájárult, amikor VI. Pál pápa az ENSZ első környezetvédelmi konferenciájára 1972-ben bölcs hangú üzenetet küldött. II. János Pál pápa pedig azt mondta, hogy az ember az egyház útja és az egyház az ember szakértője. Szóval nem igaz, hogy a pápa nem szakértő, csak más oldalról közelíti meg a témát.

Arra hív meg, hogy úgy tekintsünk erre a problémára, mint amely az egész embert és környezetét – kedvelt szóhasználatunkkal az egész teremtett világot – érinti. Nem fogunk rá megoldást találni, ha nem az emberi identitásunkból indulunk ki. XVI. Benedek pápa ezt nevezte humánökológiának, amely az embert állítja a középpontba, de nem

www.radioestel.com

Balra: Nobilis Márió, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola adjunktusa előadást tart az újonnan megjelent enciklikáról.

úgy, mint a világ korlátlan urát, hanem úgy, mint aki szeretne Isten-nél, embertársaival, önmagával és a teremtett világgal is rendezett kapcsolatot fenntartani.

Párbeszédben

Az apostoli konstitúció után az enciklika a második legmagasabb rangú pápai dokumentum. Az utóbbi két évszázad enciklikái a koruk számára legfontosabbnak ítélt kérdésekről beszéltek. A görög eredetű „enkükló”, „mindenkinek szóló” szóból származik, de a pápák általában a püspököknek, és rajtuk keresztül a keresztényeknek címzik ezeket. Most fordul elő másodszer, hogy

enciklikát nem a püspököknek, a papoknak és a híveknek, hanem minden embernek írja a pápa. XXIII. János volt az első 1961-ben, a kubai válság küszöbén, amikor a béke nagyon törékenynek látszott, hogy a békéről szóló *Pacem in terris* enciklikáját minden jóakarátú embernek címezte.

Az egyház nyitását, párbeszédre való hajlandóságát mutatja az is, hogy az enciklikát a pápa két imádsággal zárja le. Az elsőt minden emberrel

közösen tudjuk imádkozni, aki Istenben, a Teremtőben hisz. A második a Krisztusban hívő keresztények imája. A pápa a bevezetésben XXIII. Jánostól kezdve mindegyik elődjének szentel egy-egy bekezdést, ahol kiemeli, mi a legfontosabb tanításuk a teremtés védelmében. II. János Pálnál például az ökológiai megtérés, XVI. Benedeknél pedig az emberközpontú ökológia. Nagy jele az ökumenének, az egység keresésének, hogy ezután két pontot

© Depositphotos.com / Vadislav Moschenokij

KONFERENCIA ÁLLAMI-EGYHÁZI ÖSSZEFOGÁSBAN

Ferenc pápa júliusban megjelent enciklikájának bemutatására a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Caritas in Veritate Bizottsága a Nemzeti Fenntartható Fejlődési Tanáccsal együttműködésben szeptember 29-én konferenciát szervezett „Közös otthonunk a teremtett világ” címmel az Országház Felsőházi termében.

A szervezésben részt vett a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület és a Fokoláre Mozgalom ökológiai szervezete, az EcoOne is.

A pápa a körlevelet hívőknek és nem hívőknek egyaránt írta, és kiemelten szeretné megszólítani benne a világ vezetőit, ideértve minden felelős döntéshozót kormányzati és gazdasági szinten egyaránt. A konferencia célja volt, hogy a pápai üzenet helyzetértékelését és javaslatait a legszélesebb körben megismertesse, párbeszédre és közös cselekedetekre hívja a felelős döntéshozókat.

A konferencia jelentős lépés volt a párizsi klímacsúcs felé vezető úton, amelyre jól felkészülni, helyzetünkről őszintén beszélni és elkötelezett cselekvésbe kezdeni Ferenc pápának nem titkolt célja.

A konferencia előadói között volt Áder János köztársasági elnök, Kövér László házelnök, Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, Jos Delbeke az Európai Bizottság klímapolitikai főigazgatója, Hetesi Zsolt a Pécsi Tudományegyetem főmunkatársa, Zlinszky János a Közép- és Kelet-Európai Regionális Környezetvédelmi Központ főtanácsadója és még számos, a közéletből, egyházi és tudományos életből ismert személyiség.

Összeállította: Kovács Bertalan
Forrás: <http://www.teremtesvedelem.hu>

© Depositphotos.com / Igor Yarnita

Radikális változtatás kell

Az egész enciklikán kilenc szempont húzódik végig. Ezek közül a legjelentősebb, amely újra és újra visszatér – mintha ezt szeretné a középpontba állítani –, az a gondolat, hogy egészen máshonnan kellene kiindulnunk, mint eddig. Radikálisan meg kellene változtatni a nézőpontunkat ebben a teremtett világban, mert bebizonyosodott, hogy az eddigi nem vezetett célra. Nem jó a nézőpont sem a közösségek és nemzetek szintjén, sem egyéni szinten.

Amikor az elmúlt időszakban a teremtésvédelemről beszéltem, látszott, hogy legtöbbször egyetértenek az emberek a téma fontosságával, de ezzel együtt mégis meg akarják védeni azt az életformát, amiben most élnek, és be akarják bizonyítani, hogy az jó ügy.

A pápa így ír: „Jelenlegi berendezkedéseinket még ökológiailag is megpróbáljuk megvédeni felszínes, ál-ökológia megteremtésével, ami arra szolgál, hogy megnyugtassuk magunkat, hogy végül is az, ahogyan most élünk, az jó és tovább folytatható.” Márpedig azt mondja a pápa: NEM!

Innentől kezdve a lelkiismeretvizsgálatnak lett egy negyedik pontja. Immár nemcsak azt kell megkérdeznünk magunktól, hogy milyen volt a kapcsolatom Istennel, milyen volt önmagammal, milyen volt az embertársaimmal, hanem ugyanilyen komolyan fel kell tennünk azt a kérdést is, hogy milyen volt a kapcsolatom a teremtett világgal. Azt is meg kell gyónnunk, hogy milyen bünt követtünk el ellene. Keresztény ember számára elég jól érthető szintemelése ennek a problémának. ■

szentel Bartolomaiosz pátriárkának, akit nagy tisztelettel idéz. Először fordul elő az 1054-es egyházszakadás óta, hogy a római pápa katolikus tanítóhivatali szintre emeli egy ortodox pátriárka gondolatait.

A tudomány és az egyház feladata

Az enciklika mondanivalóját tekintve rendkívül radikális. Ferenc pápa nem megy bele a hangulatkeltésbe, hogy komolyan veszélyben van-e a világ. Azt írja, hogy vannak résztémák, amelyeket a tudomány vitat, és ezekben az egyház nem akar döntőbíróként fellépni, de egyben arra kéri a politikusokat és tudósokat, hogy őszinte és közérthető vitát kezdjünk a témában, tehát ne engedjük, hogy az érdekek eltereljék

a figyelmet a valós problémákról. Párbeszédben akarunk lenni a tudománnyal azért, hogy azt, amit a tudomány mond, más füllel meghallva, más nézőponttal kiegészítve segítsük. Az egyház felkínálja aktív segítségét abban, hogy az emberek szívéig eljusson, hogy valamit tennünk kell. Úgy fogalmaz, hogy a tudomány felkínálta eredményeket lelki füllel kell meghallani. Tehát oda kell figyelni a világra, hogy miről beszél, mit kérdez, és azt egy isteni, lelki, közösségi füllel hallgatni. Majd hozzáteszi, hogy ez nem elég, hanem fontos, hogy a meditálás gyakorlati cselekvéshez vezessen. Magában az enciklikában is vannak mély, szinte költői szakaszok, és vannak egészen konkrét részek, például, hogy a hulladékkal valami teljesen mást kellene kezdeni, mint eddig.

**Isten
emberré
lett azért,
hogy az
ember
Istenné
válhasson.**

Az Eukarisztiával repülünk

Ha tudjuk, mi az Eukarisztia, és eszerint élünk vele, akkor a kereszténység legmélyebb értékét hozzuk felszínre mind a lelkünk, mind a társadalom számára. Az Eukarisztia ugyanis létrehozza az ember egységét Istennel, és megmutatja Krisztus emberiség iránti szeretetének titkát. Megvalósul a közösség Krisztussal és a testvérekkel, valamint az egység mindkettővel. Ha azt akarjuk, hogy a mai társadalomban fejlődjön a közösség és az egység irányába mutató törekvés – mely a partikularizmus, a rasszizmus és az önkényuralom

legjobb ellenszere –, akkor oda kell figyelniünk, hogy fejlődjön az eukarisztikus tudatosság, mélységesen élnünk kell ezt a valóságot. Azt lehet mondani, hogy az Istennel és magával az emberrel való kapcsolat eukarisztikus titok, amelyben Isten emberré lett azért, hogy az ember Istenné válhasson. Nem kevesebről van szó. Chiara tudatosan be akar minket vezetni nem csak Krisztus gondolatába, hanem Krisztus személyébe, emberségébe és istenségébe. Azt akarja, hogy a szentáldozáson keresztül együtt éljünk Jézus istenségével és emberségével, mindkettővel. Ez olyan forradalom, mely átisteníti az embert, és szembeállítja a társadalomban zajló lealacsonyodással, fölé emeli.

Az Eukarisztiával kezdődik a halál elleni lázadás. (...) Ebből mindennapos, kitartó áhítat következik, mely napról napra egyre magasabbra emel, a középszerűség fölé, melyben a mai emberiség nagy része él: a hazugság, a paráznaság, a lopás és az erőszak középszerűségében, mely már nem élet, hanem haldoklásunk ostoba kivitelezése. Az Eukarisztiával viszont repülünk! ■

Forrás: focolare.org
Fordította: Tóth Judit

A testvéri közösség alapja

Chiara Lubich alábbi elmékedésében azt fogalmazza meg, hogy az Eukarisztia Isten gyermekeinek családját teremti meg, amelyben Jézusnak és egymásnak is testvérei vagyunk.

Az Eukarisztiának egyik hatása az, hogy nemcsak az egyénekben termi azokat a rendkívüli, isteni gyümölcsöket, amelyekről beszéltünk, hanem az egység legfőbb szentségeként, *megteremti az egységet is az emberek között.* Ez logikus: ha ketten hasonlítanak a harmadikra, akkor hasonlítanak egymásra is. Ha mi Krisztus vagyunk, egymásra is hasonlítunk.

Az Eukarisztia megteremti a testvérek közösségét. Ez csodálatos! Ha az emberiség komolyan venné ezt, ennek elképzelhetetlen, mennyei következményei lennének.

Mert ha az Eukarisztia egységet teremt közöttünk, logikus (lenne), hogy mindannyian úgy bánjunk egymással, mint testvérek. Az Eukarisztia Isten gyermekeinek családját teremti meg, amelyben Jézusnak és egymásnak is testvérei vagyunk.

A természetes családban léteznek olyan szabályok, amelyeket ha természetfölötti szintre emelnének, és széles körben elterjesztenének, megváltoztatnák a világot.

A természetes családban minden közös: az élet, a lakás, a bútorzat... A családnak megvan a maga

meghitt, belső élete: a családtagok ismerik egymás helyzetét, mert elmondják egymásnak.

A család tagjai úgy lépnek ki a világba, hogy magukkal viszik a családi tűzhely melegét, és hasznosak lehetnek a társadalom számára, főként, ha ép, egészséges családból jönnek.

A család boldog, ha az asztal körül együtt énekel vagy imádkozik.

Ha a család a Teremtő egyik legszebb teremtménye, akkor vajon milyen lesz Isten gyermekeinek családjá?

Keleten nagy jelentőséget tulajdonítottak a közös étkezésnek. Itt felfigyeltünk egy szempontra: az utolsó vacsórán Jézus nemcsak maga köré gyűjtötte azokat, akikkel legbensőségesebb kapcsolatban állt, hanem amikor a tanítványai között körbeadta a kelyhet, és megtörte a kenyeret, hogy szétossza, úgy tűnik, még jobban magához akarta vonni őket, szinte egyesíteni akarta saját személyével. Jézusnak ez a cselekedete az Eukarisztiának, az egység szentségének külső jele. Jézus lakomájában az is rendkívüli, hogy Ő ezt a vacsorát végtelenül magasabb szintű valósággá tette. Ugyanis amikor a keresztyéneket az Eukarisztia által önmagával és egymással egyetlen testben egyesíti,

© Depositphotos.com/ Pawel Horosiewicz

| Az Eukarisztia létrehozza az Egyházat ott, ahol összegyűlnek. |

az Ő testében, akkor életet ad az Egyháznak. Az Egyháznak a szó legmélyebb értelmében, amely Krisztus teste, testvériség, egység, élet, közösség Istennel.

Az Eukarisztia tehát létrehozza az Egyházat ott, ahol az emberek összegyűlnek, hogy az eukarisztikus lakomán részt vegyenek. Létrehozza, megvalósítja nemcsak az Egyház egy részét – ez is csodálatos –, hanem a teljes Egyházat; Krisztus egész teste jelen van egy adott helyen, ahogy az Szent Pál leveléből is érthetővé válik. Ő azt mondja: „Isten egyházának, amely Korintusban van” (1Kor 1,2). De ez Isten Egyháza.

Az Eukarisztia jelenvalóvá teszi Krisztus minden tagját a távolságok és a halál ellenére is, mert az ott jelenlévő

dicsőséges Krisztusban megszűnik a térbeli és időbeli távolság. A *Lumen Gentium* megállapítja: „Amikor az eukarisztikus áldozatot ünnepeljük, a legteltesebb fokon egyesülünk a mennyei Egyház liturgiájával”. Tehát együtt vagyunk azzal.

Az Eukarisztia hatására a keresztények azonnal egyetlen testnek érezték magukat, az Apostolok cselekedeteiből tudjuk ezt: „A hívek sokaságának egy volt a szíve, a lelke. Egyikük sem mondta vagyonát sajátjának, hanem mindenük közös volt” (ApCsel 4,32). ■

Forrás: Chiara Lubich: Eukarisztia, Új Város 2015

Fordította: Fekete Mária

Inkább tanúk, mint tanítók

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,35)

Ez a keresztények sajátos jellemzője, ennek alapján lehet felismerni és megkülönböztetni őket. Az első századokból, a kereszténység kezdeteiről származik egy lenyűgözően szép írás, a Diognétoszhoz írt levél, mely így szól: „A keresztényeket sem területi, sem nyelvi szempontból, s még öltözködésük alapján sem lehet megkülönböztetni a többi embertől. Sehol nincsenek olyan városok, melyekben mint sajátjukban lagnának, nincs külön nyelvük sem, melyet beszélnének, nincs sajátos, rájuk jellemző életmódjuk.” Ugyanolyanok, mint a többi ember. Mégis van egy titkuk, amely lehetővé teszi, hogy mélyen behatoljanak a társadalomba és olyanok legyenek a világban, mint a testben a lélek (vö. 5-6. fejt.).

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Vajon Jézus tanítványai valóban a kölcsönös szeretetről ismerhetők fel? „Az Egyház története az életszentség története” – írta II. János Pál pápa. „Azt azonban be kell látnunk, hogy a történelem sok olyan eseményt is följegyzett, melyek a kereszténység ellen-tanúságai” (*Incarnationis Mysterium*, 11). A keresztények évszázadokon keresztül végeláthatatlan háborúkat folytattak Jézus nevében, és továbbra is megosztottságban élnek. Ma is akadnak még olyanok, akik a keresztény név hallatán a keresztes háborúkra gondolnak és az inkvizícióra, vagy egy elavult erkölcsi rend átmentőit látják a keresztényekben, akik a tudományos fejlődés útjában állnak.

Az első keresztények idejében, a születő jeruzsálemi közösségben ez nem így volt. Csodálták őket az

emberek a vagyonközösség miatt, a köztük uralkodó egység, valamint „a szív öröme és egyszerűsége” miatt, ami jellemezte őket (vö. Apcsel 2,46). „A nép magasztalta őket”, olvassuk szintén az Apostolok Cselekedeteiben, és ezért „a hívők – férfiak és nők – egyre nagyobb számban csatlakoztak az Úrhoz.” (Apcsel 5,13-14).

A közösség életének tanúságtétele nagy vonzeróval bírt. Vajon miért nem arról ismernek föl ma is bennünket, hogy szeretünk? Komolyan vesszük Jézus új parancsát?

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

A katolikus világban az október hónapot általában a misszióknak szentelik, hogy elgondolkodjunk a jézusi küldetésen, hogy menjünk el az egész világra és hirdessük az evangéliumot, valamint imádkozunk és támogassuk azokat, akik ott vannak az első sorokban. Ez az életige segítségünkre lehet, hogy ismét a keresztény üzenet igazi lényegére figyeljünk. Nem hittérítésről van szó, nem prozelitizmusról, nem arról, hogy a szegényeket azért segítjük, hogy megtérjenek. De még csak nem is kiállítás elsődlegesen a komoly erkölcsi értékek mellett, vagy szilárd állásfoglalás az igazságtalanság és a háború ellen, bár ez mind kötelességünk, amitől keresztényként nem tekinthetünk el. A keresztény üzenet mindenekelőtt tanúságtétel az életünkkel, és ezt Jézus minden egyes tanítványának személyesen is gyakorolnia kell: „A mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók” (*Evangélii nuntiandi*, 41). Sokan a betegeknek vagy a szegényeknek szentelik az életüket, és készek otthagyni még hazájukat is, hogy veszélyes helyeken ott álljanak a letelezettebbek

Legyünk mi is „első keresztények”.

mellett. Az ő példájuk nemegyszer megérinti azokat is, akik az egyház ellen vannak.

Jézus azonban mindenekelőtt kéri az egész közösség tanúságtételét, amely bizonyítja az evangélium igazságát. Bizonyítania kell, hogy az élet, amelyet Jézus hozott, valóban új társadalmat teremt, ahol hiteles testvéri kapcsolatok működnek, él a kölcsönös segítség és szolgálat, valamint együtt figyelnek a legtörekenyebbekre és legelesettebbekre.

Az egyház életében léteznek erre példák: A ferencesek és a jezsuiták kisebb településeket építettek a bennszülöttek számára Dél-Amerikában, mások a monostorok körül segítettek kialakítani a városokat. Ma is vannak olyan egyházi mozgalmak és közösségek, amelyek tanúságtévő városkákat létesítenek, ahol egy új társadalom jelei láthatók az evangéliumi élet, a kölcsönös szeretet gyümölcseként.

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Ha egy család minden nap megújítja elhatározását, hogy konkrétan a kölcsönös szeretetben akar élni, az fénysugár lehet a közömbös világban a szomszédsága számára. Egy „környezeti sejt”, néhány ember, ha megegyezik abban, hogy radikálisan megvalósítja munkahelyén, amit az evangélium kér, akkor az megtörheti a hatalomért való versengés logikáját, együttműködésre vezethet, és nem remélt testvéri légkör megszületéséhez.

Talán nem így tettek az első keresztények is a Római Birodalomban? Nem így terjesztették el a kereszténység átalakító erejű újdonságát? Legyünk mi a mai „első keresztények”, akik hozzájuk hasonlóan megbocsátunk, mindig új szemmel látjuk és segítjük egymást. Egyszóval szeressük egymást olyan mértékkel, ahogy Jézus szeretett, és legyünk biztosak benne, jelenlétének ereje közöttünk másokat is magával ragad, hogy a szeretet isteni logikája szerint éljenek. ■

Fordította: Reskovits Ágnes

Kapcsolódj be! - Link In!

Immár hagyománnyá lett a Teens4Unity tábor, melyet évente más-más helyszínen rendeznek. Íme a tábori életézés egy fiatal résztvevő gyűjtéséből.

A magyarországi Gyerekek az Egységért Mozgalom éves nyári tábora 2015. augusztus 9. és 14. között került megrendezésre Csobánkán – nem messze a fővárostól –, melynek címe: Link In! (Kapcsolódj be!). Felnőttek és fiatalok együtt szerveztük ezt az eseményt, melyre sokan érkezünk az ország minden részéből, sőt idén külföldi résztvevők is jöttek Németországból, Fehéroroszországból, Olaszországból és Argentínából. A tábor során sok találkozásra volt lehetőség, nemcsak egymással, hanem önmagunkkal és

Istennel is. A résztvevők rengeteg élménnyel gazdagodtak a programok során (közös sportolás, kirándulás, éneklés, tánc, játék, beszélgetések, műhelyek, munka stb.). Az őket ért benyomások közül néhányat megosztottak velünk:

Miért érdemes évről évre eljönni ebbe a táborba?

Julcsi: „Azért érdemes eljönni, mert jók a programok, mindenki nagyon befogadó és kedves a másikkal, éli az arany szabályt, továbbá azért, mert már kialakult

egy közösség, amely folyamatosan gazdagodik az újakkal, illetve évről évre tovább épül általunk a találkozások során.”

Mit vártál ettől a tábortól?

Ditti: „Érdekes, nekünk való, elgondolkodtató, hazavihető témákat és gondolatokat, közösséget, egy befogadó társaságot, melyben különösen könnyű barátokat találni.”

Mivel lettél gazdagabb a tábor során?

Lívia: „A tábor minden évben felfrissülést jelent számomra és utána pozitívabban nézek a körülöttem lévő világra. Sok új barátot is szereztem, különösen tetszett, hogy nem csak Magyarországról, hanem külföldről is érkeztek. Remélem az elkövetkező években is így lesz.”

Mi volt az az élmény, amely a legjobban összehozta a csoportodat?

Ariszti: „Talán a csoportbeszélgetés túra közben, mivel nem a témáról beszélgettünk, hanem arra használtuk ki a rendelkezésünkre álló időt, hogy jobban megismerjük egymást.”

Eljössz a táborba jövőre is? Miért?

Szandi: „Szívesen megyek jövőre is. Nagyon jó volt a társaság, és nagyon jól éreztem magam, attól függetlenül, hogy először senkit sem ismertem.”

Néhány további visszajelzés a tábor utáni anonim kérdőívre adott válaszok közül:

A programok közül mi tetszett a legjobban és miért?

„Nagyon sok szép élményem volt, de a legszebbek mindig a beszélgetések. Nem feltétlenül a csoportbeszélgetések, az egyéniek is! Meg persze az új kapcsolatoknak is nagyon-nagyon örülök :) És nagyon jó érzés volt látni, hogy a barátnóm, akit hoztam, jól beilleszkedett, befogadták, és sok új barátja lett. Továbbá valami megmozdult benne Isten felé. Szerintem ez volt a legeslegjobb élményem, hogy valami pluszt vitt az ő életébe is ez a tábor!”

Milyen „utóhatást” fejtett ki a tábor a te életedben?

„Ilyenkor mindig egy hétig nagyon jól viselkedem itthon, és rendes vagyok másokkal. De a legnagyobb utóhatás az, hogy nagyon közvetlen vagyok mindenkivel, mert megszoktam a tábor légkörét. És ez nem mindig jó, néha vannak belőle kínos helyzeteim...”

A táborról készült képek és a beszámolók megtekinthetők a Facebookon (hashtag: #LinkIn2015!). A tábor nem ért azonban véget augusztus 14-én, a résztvevők közül sokan összegyűltünk az AfterParty-n, ahol újra láthattuk egymást, továbbá folyamatban van, hogy év közben Teens4Unity-klubokat szervezünk, ahol kéthavi rendszerességgel találkozhatunk. Ezenkívül mindenkit nagyon várunk jövő évi táborunkba! ■

Ugrás a semmibe

Különböző a személyiségünk (én nagyon határozott vagyok, párom viszont szelíd, érzékeny és nagyon okos), de az értékek tekintetében szinte mindenben egyetértünk. Mivel különböző volt a hozzáállásunk a kapcsolatunkhoz, ezért én állandóan panaszkodtam, és egyértelműen kifejezésre juttattam elégedetlenségemet. Míg végül szakítottunk, hogy megpróbáljunk jobban magunkba nézni. Elképzelhető,

hogy addig túlságosan magamra összpontosítottam, túl határozott voltam, és nem biztosítottam elég teret a másiknak. Egy párkapcsolat kezdete nekem ahhoz hasonlít, mint amikor az ember úszni tanul. Nem sokat ér azon gondolkodni, hogy milyen hideg vagy milyen mély a víz, mi a jó módszer, egyszer csak bele kell ugrani, és meg kell tanulni úszni...

F. D. – Spanyolország

© Depositphotos.com / Epic-StockMedia

Jónak tűnik ez az úszás hasonlat: egyszer csak be kell ugranunk a vízbe. Sajnos a mai társadalomban

a fiatalok életében nincsen biztonság, ezért a végleges döntések esetében könnyen a félelem lesz úrrá

FIATALOK

Francesco Châtel

Önátadás Istennek

Részt vettem egy hivatástisztázó lelkigyakorlaton. Ez újra megerősített abban, hogy válaszoljak a hívásra, amit már egy ideje érzek. De félek elmondani másoknak, még a baráti társaságomban is, hiszen manapság furcsa, ha valaki Istennek szenteli az életét. Ezért biztos vagyok benne, hogy nem fognak megérteni, és talán még ki is nevetnek.

aláírt levél

Húsvét hetében néhány napot fiatalokkal töltöttem, akikkel isten hívásról elmékedtünk: arról a hívásról, amely mindenkit megérint és arra ösztönöz, hogy átadjuk neki magunkat. Ez a hivatás mindenkinek az életében más formában jelentkezik. Beszélgetéseink során felszínre került sok, a tiedhez hasonló félelem, illetve az aggodalom, hogy nem lesznek képesek megbirkózni a feladattal. De mindannyian, még mi, idősebbek is bátorságot merítettünk, mert tudjuk, hogy együtt

vagyunk, és megtartjuk egymást ezen az úton. Tudnod kell tehát, hogy nem vagy egyedül. Vannak más fiatalok és felnőttek is, akik ugyanazt az örömet élik át útjuk felfedezésekor, mint te, és ugyanúgy átélik a félelmeket és a nehézségeket is, amelyek ezzel járnak. Igaz, hogy régen nagyobb társadalmi megértésre számíthatott az ember életének nagy döntéseiben (legyen szó akár a házasságról, a papságról vagy a szerzetességről), és ez sokat segített; ma ritkán van ez így. Még mi, elkötelezett keresztények sem figyelünk mindig arra, hogy megtartsuk az útján azt, aki egy nehéz életútra vállalkozott. De ne hagyjuk, hogy ez megállítson, ehelyett kezdjük el támogatni a többiek döntéseik során, és közben éljük meg saját hivatásunkat is egyre inkább ajándékként. Ha te valóban arra vagy meghívva, hogy teljesen Istennek ajándékozd magad, akkor nem önmagadért fogsz élni, nem azért, hogy megértsenek és nagyra becsüljenek, hanem, hogy életeddél ajándék lehess a körülötted élők számára. Oszd meg döntésedet és nehézségeidet azokkal, akikkel erre lehetőség adódik, de másokkal is ismertesd meg választásodat, az életeden keresztül bemutatva azt az örömet és békét, amely a teljes önmegvalósítással jár. Egy olyan korszakban, amikor a hit nem örvend köztisztületnek, Ferenc pápa a látható jele annak, hogy az élet meggyőzi az embereket. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

rajtuk. Ez a válság, amelyben vagytok, nagyon pozitív is lehet, mert néha el kell távolodnunk egymástól, hogy újból bátorságra tegyünk szert, úgy, mint egy festménytől, hogy igazán meglásuk a szépségét. Igaz, hogy a jegyesség és az együttjárás a döntések és választások időszaka, mégis azt tanácsolják, hogy legyen a fiúban is és a lányban is több bátorság. A bennetek lévő túlzott racionalitás arra ösztönöz, hogy szinte pontosan akarjátok tudni a jövőtöket. A házasság viszont azt is jelenti, hogy beleugrunk a semmibe, hogy nem rendelkezünk túl sok biztonsággal, de nagyon bízunk abban, hogy szeretjük egymást. Persze, kellene a közös értékek, mint alap, és kell a testi vonzalom, de bizalommal kell a jövőbe tekinteni, anélkül, hogy mindent tökéletesen meg akarnátok tervezni. Hinnünk kell abban, hogy a házasság szentségéhez kapcsolódó kegyelem, pillanatról pillanatra működik, de csak miután házasságot kötöttetek, és nem előtte.

Nem tudjuk, sikerülni fog-e újramegtervezni, de ha megteszitek, akkor nagy alázatra lesz szükség, és sok gyakorlásra, hogy boldoggá tegyétek a másikat. Sokat kell együtt imádkoznotok, erősödnötök a lelki életben, hogy megtanuljátok önmagatokat odaajándékozásának helyes módját, és befogadhassátok a másikat, boldoggá tegyétek és begyűjtsétek minden rejtett kincsét. Ez segíthet abban, hogy kettőtök kapcsolata igazi remekművé fejlődjön, amely fényt tud adni sokaknak. Ha tudnád, micsoda béke tölti be életünket, amikor így élünk, akkor nem kételkednél! Mi is, amikor együtt jártunk, sok bizonytalanságon mentünk keresztül, de aztán beleugrottunk a semmibe, bízva Isten szeretetében, és általa megértettük, hogy a szeretet kertjében sokat kapunk, de olyan mértékben, amilyen mértékben mi is adunk. ■

Forrás: CN
Fordította: Tóth Judit

A gyerekek félelmei

Az ötéves kislányom gyakran fél. Mit tehetnék?

aláírt levél

A gyerekek fejlődése hatalmas felfedezésekkel jár. Felfedezik az örömet, de sok félelmet is, amit mi hajlamosak vagyunk alulértékelni. Felnőttként már tapasztalataink alapján tudjuk, hogy előbb vagy utóbb ezek a félelmek maguktól elmúlnak. A gyerekek számára azonban az idő örökkévaló, a dolgok megmaradnak ugyanolyannak. Így amikor örülnek valaminek, végtelen a boldogságuk, teli torokból nevetnek és kicsattanó örömet érezhetnek. De a félelmük is végtelen, és ez nagy szenvedéssel jár. Ezért van, hogy fájdalomukban sírva fakadnak, kétségbeesettek és vigasztalhatatlanok. Az idő és az események így történő, abszolút felfogásával szemben nagyon fontos a szülők nevelési módszere. A szülőkön áll, hogy fenntartják-e a gyerek örömét, tudnak-e vele mosolyogni, bátorítani őt, mellette lenni a játékban, kifejezni neki az örömet fizikailag is (dédelgetéssel, gyengédséggel). De a szülőkön áll az is, hogy letöröljék a könnyeiket, hogy elfogadják a síró gyereket a félelmeivel együtt, és megtanítsák gyermeküknek, hogyan tudja kezelni az eseményeket és az elkerülhetetlen, apró csalódásokat. Úgy tudnak a gyermek mellett állni félelmeiben, ha megteszik a maguk részét, éreztetik vele, hogy a világ

nem dől össze, és hogy a félelem meg fog szűnni. Ezt főképp úgy érhetik el, ha először elmagyarázzák a dolgokat, majd türelmesek és elfogadóak a gyerekkel. A gyermek így majd megérti, hogy bár léteznek félelmek, azok nem nagyobbak nála, mert azokat irányítani lehet, és le is lehet győzni. Fontos, hogy ne feltételezzük, hogy a gyerek szándékosan sír, vagy, hogy azért nem hajlandó aludni, mert szeleburdi. A gyermek szeret minket, és ha sír lefekvés előtt, az azért van, mert fél attól, hogy elveszít minket és önmagát is alvás közben. Legyünk mellette, és magyarázzuk el neki, hogy amikor alszik, mi a mellette lévő szobában fogunk aludni, hogy mellette vagyunk alvás közben is, reggel pedig egy finomat reggelizünk közösen. Még akkor is, ha sír, őszinték voltunk vele, ... és nagykorában hálás lesz érte. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

© Depositphotos.com / Piotr Ambrozik

Effata! Nyílj meg!

Isten nem zárkózik önmagába, hanem megnyílik és kommunikálni kezd az emberiséggel. Végtelen irgalmában átlépi a közte és a köztünk lévő végtelen különbözőség szakadékát, és élénk jön. Az evangélium azonban rólunk is beszél: mi gyakran magunkba fordulunk és magunkba zárkózunk, számtalan megközelíthetetlen és befogadásra képtelen szigetet teremtünk. Még a legelemibb emberi kapcsolatokból is kölcsönös befogadásra képtelen valóságokat kreálunk: bezárkózó házaspár, bezárkózó család, bezárkózó csoport, bezárkózó plébánia, bezárkózó nemzet... Ez nem Istentől való! Ez tőlünk származik, a mi bűnünk!

Keresztény életünk eredeténél, a keresztségben éppen Jézusnak az a tette és szava van: „Effata! Nyílj meg!” És megtörtént a csoda: kigyógyultunk az önzés süketességéből, a bezárkózás és a bűn némaságából, és helyet kaptunk az egyház nagy családjában. Hallgathatjuk Istent, aki beszél hozzánk, és közölhetjük szavát mindazokkal, akik sohasem hallották, vagy akik elfelejtették, s az aggodalmak és a világ megtévesztéseinek tüskéi alá temették. [...]

Látva a tragédiát, hogy menekültek tízezrei próbálnak a háború és az éhség okozta haláltól megmenekülni, és útra keltek az élet reményében, az evangélium arra hív, arra kér minket, hogy legyünk „felebarátai” a legkisebbeknek és a legelhagyottabbaknak, hogy konkrét reményt nyújtsunk nekik. Ne csak azt mondjuk, hogy „Fel a fejje! Türelem!” A keresztény remény küzdő remény, mégpedig a biztos cél felé haladó ember szívósságával küzd. Ezért – az irgalmasság jubileumi évéhez közeledvén – felhívással fordulok minden európai egyházközséghez, szerzetesközséghez, monostorhoz és kegyhelyhez, hogy mutassa meg az evangélium konkrétságát, és fogadjon be egy menekült családot. Ez egy konkrét gesztus, felkészülés az irgalmasság szent évére.

Részlet Ferenc pápa 2015. szept. 6-án, az Angelus alkalmával mondott beszédéből.

Forrás: Magyar Kurír

LEGYÜNK A
LEGKISEBBEK
FELEBARÁTAI

Fotó: Flickr / EadainnFlynn

Allah nem azért plántálta belé ezeket a gondolatokat és ötleteket, hogy megtartsa őket magának. Bozontos szemöldök alatt ülő tekintete hol vad és elszánt, hol mélyen jóságos. Keze a legvaskosabb és legizmosabb emberi kéz, amit valaha láttam, szobrász vésője után kiált. Keletiesen túlzó fogadkozással nevez a testvérének, nehéz keze a vállamon, míg homlokon csókol.

Nem egyedül érkezett a Keleti pályaudvar melletti tranzitba. Vele van negyvenhárom éves öccse, K., és annak harminchat éves felesége, A. is. K. kissé esetlen és tétova szellemképe robusztus bátyjának, minden pillanatban joviális nyugalommal szemléli a világot. Szíriában teherautó-sofőrként kereste a kenyerét, míg minden véget nem ért. Még hetekkel ezelőtt, Bulgária egy hegyvidéki részén vándorolva lebucskázott egy hegyoldalban, nyírásos törést szenvedett. Bal lába sínben, jobb hóna alatt mankó. Egészségügyi ellátást nem kapott. A mankó kéz alatt huszonöt levába került, a sínhez ötven euróért jutottak hozzá később, miután K. már nem volt képes tovább gyalogni, és három napig vesztegeltek valahol Szerbiában. K. felesége, A. melegszívű, kedves, mosolygós teremtés.

Arcok a tömegből

Ezres tömeg várakozik a Keleti pályaudvar aluljárójában. Odalépek egy családhoz, szóba elegyedünk, segítséget ajánlok, hálásan elfogadják. A napról napra épülő bizalomban megosztják történetüket.

M negyvenöt éves szíriai férfi, aleppói illetőségű. Kurd gyökerekkel is rendelkezik, de anyanyelve arab. Muszlim, mondanóit gyakran zárja az insallah¹ kitételrel, az ég felé bökve mutatoujját. Autógépészeti mérnök, Aleppóban jól menő műhelyt vezetett, kis- és nagyteherjárművek szervizelésével foglalkozott. Állítása szerint bármit megjavít. Mindene a munkája, családot nem alapított.

Küldetésstudattal sorolja azokat a találmányait, amelyeket hazájában nem tudott megvalósítani. Angolsága rossz, műszaki tudásom csekély, csak körülbelül tudom követni a fémfelületek szennyeződésvédelmére, a vakok rádióhullám-alapú tájékozódására és egyebekre vonatkozó elképzeléseit. Mély meggyőződéssel hisz a találmányaiban, reméli, hogy terveit az Európai Unióban keresztülviheti. Nem a pénz miatt, teszi hozzá, hanem mert

Menekült családok szeptember elején a Keleti pályaudvaron.

Szemével és kezével simogat mindenkiket maga körül. Fodrászként dolgozott Aleppóban. Amióta vándorúton vannak, ő nyírja a családot, és esetenként mellékeshez is hozzájut így. Három hónapos magzata a szíve alatt.

Két gyerekük is velük van. E. tizenegy éves lány, kedves teremtés, mosolygós és derűs, nyílt és simogató személyiség, akár az anyja. A négyéves fiú, a kis Z. vad és bizalmatlan. Gyerektekintete fásult. Nem tudod, de azt hiszed, el tudod képzelni, miért az. Belenézel azokba a szemekbe, és gyászolsz egy gyerekkort. Egy nap elteltével engedi, hogy az ember megölelje, és amikor magához vonod, csak összeszorított szájjal nyeled a könnyeidet, mert nem érted a világot magad körül. Szemed sarkából látod a saját gyerekeidet is, a maguk önfeledt, boldog gyerekkorával.

Ők öten, és két hátizsák. Ez a két hátizsák a tulajdonuk. Az egyik félig tömve M. autógépészeti szakkönyveivel, egy váltás ruha, gondosan nejlonba bugyolált családi fényképek a békeidőkből. Mutatják, ki él, ki halott, kiről nem tudni, melyik világban tartózkodik. És igen, van egy táblagépük is, folyton azon szervezkednek, Németországba szeretnének eljutni. Körülbelül tavaly ilyenkor hagyták el a hazájukat, Szíriát. Először a házukat bombázták le, a mai napig sem tudják, melyik oldal tette. Megmentették a romok alól, amit tudtak, majd beköltöztek M. műhelyébe, ott folytatták az életet, ahogy tudták. Állandó életveszély, porig rombolt infrastruktúra, időnként saría². E., a kislány, akkor

már második éve nem járt iskolába, az iskola és a közoktatás ugyanis szintén megszűnt létezni. Aztán amikor a műhely is találatot kapott, rettegésükben M. vezetésével még azon az éjszakán, illegálisan, papírok nélkül átlépték a szíriai-török határt. Nem mentek tovább, ott kerestek maguknak munkát a határ közelében. Könnyen ment, hiszen arabul, kurdul és törökül egyaránt beszélnek. Az volt a tervük, hogy ott húzzák ki, amíg véget ér a háború és hazatérhetnek újrakezdeni az életüket. Emellett M. többször megkísérelte kimenekíteni Aleppóban rekedt szüleit és húgát. Nem járt sikerrel. Időközben édesapja egy eltévedt géppuskarúzó áldozata lett. Nem tudják, ki és miért lőtt. Később elveszítették a kapcsolatot az otthoniakkal. A két férfi fél éve nem tudja, hogy édesanyjuk és húguk él-e még. Elhomályosodó tekintetük az ég felé fordul, ahogy ezt mondják. Insallah.

Dolgoztak tehát Törökországban, talán valahol Antakya környékén, ha jól emlékszem. Az első munkáltatójukat – akik persze feketén foglalkoztatták őket – öt hónap után hagyták faképnél, miután addig csak hitegettek őket fizetéssel, de pénzt nem láttak. Javarészt A. esetleges hajnyírásai hoztak némi jövedelmet, emellett pénzzé tették mindazt az értéket,

amit otthonról el tudtak menekíteni. Így maradt mindössze két hátizsákjuk. Az új munkahelyükön második hónapja nem kaptak fizetést, amikor elégük lett az újabb, más típusú bizonytalanságból, és idén májusban elindultak Európa felé. Isztambulon, Bulgárián és Szerbián keresztül most értek Budapestre. Az út java részét gyalog tették meg, közel három hónap alatt. Fedél alatt nem voltak, hálozsákjuk nincs. Csak a két hátizsák. Itt-ott alkalmi munkát végeztek, hogy a megcsappanó pénzkészletüket ki-kipótolják. M. azt igyekszik magyarázni, tudja, hogy Európa sem a paradicsom, de dolgozni akar, élni akar, bizonyítani akar, és főleg azt akarja, hogy unokahúga és unokaöccse éljen. A csempészek rendkívül drágák, a maguk szakállára vándorolnak, és igyekeznek eljutni valahova, ahol munkával emberhez méltó életet élhetnek. És végre E. is járhat iskolába, és talán Z. szemébe is visszatér a gyermeki csillogás.

Insallah.

¹ Jelentése: Ha Isten akarja. A muszlimok akkor használják, amikor annak a reményüknek akarnak hangot adni, hogy valami meg fog történni.

² Az iszlám jogrend, vezérelve az életben. A szélsőségek előretörésével sok helyen századokkal ezelőtti kötöttségekre kényszerít.

Fotó: Merényi Zita (2)

A közösségi lét példája

Szekeres Mihály plébános, hosszú betegség után, 56 éves korában hunyt el. Közvetlensége és Istennek adott élete sokak számára örök példa.

úgy döntöttem, hogy Istennek adom az életem és fokolárba lépek, Misi viszont megértette, hogy őt Isten a papságra hívja.

A szemináriumban, a második évben komoly krízisen ment keresztül. Az is felmerült benne, hogy esetleg nem jól választott. Elmondta ezt egyik barátjának, aki megnyugtatta és csak annyit mondott neki, hogy Jézus követése azt jelenti, legyen a megtestesült szeretet, és így kell járnia az Ő nyomdokaiban. Erre így emlékezett vissza: „Attól a pillattól kezdve, mintha szárnyaim nőttek volna, és megtapasztaltam már kispapként és később is az evangélium egyedülálló erejét, ami képes megteremteni a keresztény közösséget.” 2011-ben fedezték fel tüdejében a rosszindulatú daganatot. Többször emlékeztetett arra, hogy „az evangélium legbelsőbb lényege: segíteni a közösséget, hogy a Szentháromság életét élje. Szeretném azért odaadni az életemet, hogy a papok Isten eszközei legyenek.”

A nyaralás után úgy döntöttünk, hogy költözzön oda hozzánk a fokolárba. Pár hónappal később mondta: „A fokolárban élni – ez volt az álalom. Most Isten megengedi, hogy itt éljek, és azt is, hogy itt haljak meg...” Misi nagyszerűen alkalmazkodott életünkhöz, mi pedig az ő életritmushoz próbáltunk igazodni. Volt aki a szentolvasót mondta vele, volt aki a személyes szükségleteiben segített, másvalaki beszerezte kedvenc ételeit, és rendben tartotta a szobáját és a ruháit.

Naponta misézett otthonunkban, egy idő után inkább csak zárt körben. Nekünk mindig különleges pillanat volt vele együtt megélni a legszentebb áldozatot. Egy nap ezt mondta: „Isten tudja, miben áll az a csoda, amire nekem szükségem van, de haladok tovább Jézus nyomdokaiban, akkor is, ha egyre meredekebb az út...” Amikor megkérdeztük tőle, hogy van, gyakran ezt válaszolta: „Ma Jézus többet kér tőlem, és én szívesen odaadom Neki...”

Misi atya temetésén egyetlen családként ünnepeltünk: két püspök, közel kilencven pap és több száz hívő gyűlt össze. A Fokoláre Mozgalom képviselőinek megemlékezéséből idézünk.

Nagy Pál: Misi atyához ifjúkori barátság fűz, együtt ismertük meg sok évvel ezelőtt a Fokoláre lelkiséget, ami arra tanított minket, hogy váltsuk tettekre az evangéliumot, ismerjük fel a minden emberben jelen lévő Jézust, és bátran fogadjunk el, és így győzzünk le minden akadályt. Mivel az életünket ezekre az evangéliumi alapokra helyeztük, elérkeztünk bizonyos választások elé: én

Bakacsi Viktória: „Amikor Misi atyára gondolok, megérint az életszentség szépsége és mélysége, amit olyan sokszor, és egyre gyakrabban megtapasztaltam, amikor vele találkoztam. Róla gyakran Mária jutott az eszembe, talán azért is, mert egyszerűen és áttetszően élte meg Istennek adottságát, valahogy Máriáé volt. 2012 karácsonyán így írt paptestvéreinek: „Az én karácsonyom most igen sajátos. Értetek, akik a szolgálat sűrűjében vagytok, küldöm a magam felajánlását. Még tart a sugárkezelés utóhatása, sok-sok fizikai gyengeséggel, amelyben egyesülök a gyengévé lett Jézussal. De a karácsony ez is, mert a kis Jézus igen gyenge, törekeny volt. Így igazi a karácsonyom. Azért élek és imádkozom, hogy Jézus újraszületése a szeretetünk által állandósuljon az életünkben.” Egy későbbi levélben ez áll: „Egy újabb kivizsgálási hullám végén vagyok, a rosszindulatú góccok szóródtak a tüdőmben. Jézus szinte napról napra új arccal jelentkezik. Megdolgozok az

Fotó: Az Új Város archívumból (3)

igenekért. Így sokszor tapasztalom, hogy a másik oldalon, a Feltámadott örömeiben vagyok. Most látom csak, mennyire fontos, hogy belevessem magam a jelen pillanatba, ami megszünteti a betegség lehúzó erejét. Úgy tűnik, a helyem hosszabban Jézus mellett, a kereszten van, igyekszem felfedezni ennek az átalakító újdonságát.” 2014 júliusában pedig így írt: „Ma megfogott ez a mondat: A keresztre feszített Jézus az örömöm, nélküle semmit sem teszek. Amikor az élő Jézusra figyelek a kapcsolatokban, akkor nekem is megy a vízen járás.” Halálának híre gyorsan szétfutott a világ minden tájára, ahol ismerték és szerették őt. Egy ázsiai országban élő magyar fokolarina így ír róla: „Amikor eljutott hozzám Misi atya átköltözésének a híre, megálltam Isten előtt, és hosszan csendben maradtam. Eszembe jutott mindaz, amit együtt megéltünk Magyarországon: a 2002-es római ifjúsági kongresszus, ahová elkísért velünk együtt 90 gyereket, segített a lelki felkészülésben, és velünk volt minden aggodalomban. Javaslatára találkoztunk egy évvel később Mendén, ez is hozzájárult ahhoz, hogy az országban elindult a Gyerekek az egységért csoport élete. Meglepődve láttuk, hogy ez a

Misi atya a közösségéhez tartozó papokkal. Balra lent: Szolgálatá közben a fiatalok táborában.

korosztály, akik nem könnyen mennek gyónni, nála mindig szívesen gyóntak. Korábban szeretetéből született meg az a cigány-magyar közösség, akik a táncukkal Magyarországot képviselték az egyik római ifjúsági találkozón, és később Assisiben is, a II. János Pál pápa által szervezett béketalálkozón. Sohasem mulasztotta el az alkalmat, hogy elmesélje az igével kapcsolatos tapasztalatait. Hálás vagyok mindenért, amit tőle kaptunk, és még kapni fogunk.”

Júliusban volt egy lelkigyakorlat papok számára. Üzenete, melyet nekik küldött, mintegy végrendeletként szól mindannyiunkhoz: „Azt mondanám, hogy ne hagyják magukat elsodorni a tennivalókkal. Én is megéltam ezt a kísértést, és hibáztam is. De a betegség megtanított arra, hogy az egyházat Jézus építi, és nem én. A másik amit javasolnék, hogy éljenek közösségben más papokkal együtt, mert a közösségi lét a Feltámadott fényét hozza közénk.” ■

Ilustráció: Eleonora Moretti

Élj a művészettel!

AKerek Erdőben leszállt az est. Bagoly bácsi, a zsémbes bölcs bagoly alighogy felnyitotta álmos szemeit, azon nyomban zsörtölődni kezdett az Öreg Tölgy odújában: „Még egy! Már hatvanegyedszerre vésnek bele a tölgyfámba, tönkre fogják tenni, az egyszer biztos!” Drága olvasó barátaim, nincs szükség rá, hogy mind a hatvanégy üzenetet végigolvassátok, hiszen mindegyik ugyanarról szól: „Jaki szereti Emmát. Emma szereti Jakit.”

A fent említett szerelmespár két mókuska, lángoló szerelmük pedig egészen friss: éppen tegnap este ünnepelték egy hónapos fennállását a Mogyoró Bárban. De hogyan ünnepeltek? Az első veszekedéssel. Méghozzá egy olyan jelentéktelen dolgon kaptak össze, hogy melyik filmet nézzék meg. Egyikük sem akart engedni az akaratából, addig-addig, míg végül külön mentek moziba. Aztán eltelt egy újabb hónap. Bagoly bácsi nem talált újabb szerelmes üzeneteket az Öreg Tölgyön. A mókuskák első veszekedése egy háborúskodás első hadüzenetévé vált, melyet folyamatos összecsapások követtek nap mint nap.

Bagoly bácsinak, bár mindig zsörtölődik, mégiscsak aranyból van a szíve, megsajnálta a fiatalokat, és maga elé rendelte őket. A két mókus meg is jelent, s egy távoli ágról hallgatták a bölcs bagoly szavait: „Drága barátaim, a szeretet – az igaz, erős, tartós szeretet és szerelem – egy nehezen megtanulható művészet, melyhez hibákon, fájdalmakon át vezet az út. Mert a másikat szeretni azt jelenti, hogy valóban elfogadjuk őt jó- és rosszulajdonságaival együtt, az ő javát, az ő boldogságát keressük, tiszteletben tartjuk a szabadságát, jóindulattal, elnézően ítéljük meg, és segítjük a változásban, ha szükséges, de mindig rendkívüli tapintattal és nagy-nagy türelemmel. Tanulnunk kell ezt művészetet, és élni kell vele, kamatoztatni, hiszen minden napnak eljönnek azok a pillanataik, amikor elfáradunk, nem értjük meg egymást. Minden nap szükség lehet arra, hogy képesek legyünk hallgatni és megbocsátani.”

A kis mókusok nagy figyelemmel hallgatták végig az öreg Bagoly szavait. Másnap megjelent a hatvanötödik üzenet a tölgyfán: „Jaki szeretni fogja Emmát. Emma szeretni fogja Jakit.” Ez az ígéret egy elköteleződés, egy szép szerelmi zálog. ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Az a bizonyos egy csepp

A röszkei falnál pillantotam meg egy házaspárt két nagy hátizsákkal és két apró gyermekkel. Felajánlottam az anyukának, hogy hozom én a hátizsákot a gyűjtőpontig. Akkor mondta a férje, hogy már alig bírja, mert várandós. Egy társammal próbáltuk őket konkrétan segíteni: orvosi sátorhoz kísértük, innivalót és ruhát kerestünk, információ után jártunk. Aleppóból igyekeztek Franciaországba, mert ott vannak rokonaik. Könnyes szemmel mutogatták a gyönyörű házuk fotóit, ami most már romokban áll. A francia rokonokkal is beszélünk telefonon, hogy egyeztessük az infókat, és jó tanácsokat tudjunk nekik adni.

Ezután busszal Röszkére kerültek. Mikor a gyűjtőpontnál búcsúzkodtunk, a tanácsalanságukat és kimerültségüket látva mindketten úgy éreztük, hogy nem hagyhatjuk őket magukra. Megadtuk a skype elérhetőségünket és azon keresztül kommunikáltunk velük a továbbiakban. Különböző szálak segítségével akartunk rásegíteni a papírok intézésében, de bekerültünk egy bürokratikus rendszer kellős közepébe, ahonnan a kiút a sok erőfeszítés ellenére sem látszott. A legelkeserítőbb körülmények között skype-on ott tudtunk lenni mellettük, bátorítani őket és konkrétan kifejezni a szeretetünket. Az imákkal pedig ki tudja hányan bekapcsolódtak ebbe a történetbe. Egyik éjjel aztán

vonatra rakták őket és eljuttaták a magyar-osztrák határig. Sógorom, aki közel lakik a határhoz, információkkal segített nekik eljutni Bécsig, ahol bár jó kezekben voltak a segélyszervezeteknek köszönhetően, mégis felkereste őket, és két gyermeküknek elvitte azokat a kisautókat és más játékokat, amiket az ő kisfiaik küldtek. Még nem tudják mi lesz velük, várniuk kell...

Fialovszky Dóra

Ötödszörre

Már a szervezés során nagyon figyeltem arra, hogy ez az utcabál ne az én saját akcióm, vagy csak az én családom akciója legyen, hanem igyekeztem másokat is bevonni az előkészítő munkákba. Végül öt család vett részt az ötletelésben, közöttük osztottuk szét a feladatokat. A gyerekeim minden esti imában könyörögtek azért, hogy jó idő legyen a hétvégén. Végül is az adott napon csak 12 órakor mondtuk ki a végső

szót, hogy megtartjuk a bulit. Jól döntöttünk, utcabáljaink történetében sohasem látott tömeg verődött össze, kb. 200 fő. Az előkészítő találkozón úgy határoztunk, hogy ha a pénzbeli hozzájárulásokból lesz némi többlet, akkor azzal az egyik szomszédasszonyunkat fogjuk támogatni, akinek férjét az előző napon temették el. Nos, az idei bálunk legnagyobb csodája az lett, hogy másnap 96.680 Ft-nyi adományt tudtam átvinni az özvegyasszonynak, aki szinte nem is tudott hova lenni a nagy meglepetéstől és meghattótságtól. De talán még ennél is többet jelentett nekem, hogy utcabálunk mára Pilisszentiván nagyobb kulturális eseményei közé emelkedett, sőt, már túlnőtt a falunk határain is.

Kovács Október

Meglátni a jót is

Nóri lányunk 9 éves. Egyik este hosszú szenvedések árán sem tudtuk kivenni a füléből az egyik fülbevalóját. Már nagyon fáj a füle, de kitartóan, türelmesen tűrte a kísérletezést. A szokásos közös családi esti imában a legnagyobb meglepetésünkre azt köszönte meg Istennek, hogy az egyik fülbevalóját sikerült kiszednie. Hát nem ilyeneknek kellene mindig lennünk? Mennyire más lenne az életünk, ha mindig a jót látnánk meg, és azért hálásak is lennénk...

(aláírt levél)

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829A Fokoláre Mozgalom
lapja
www.fokolare.huKiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.euTerjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és
Kereskedelmi Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.Fotó: © Depositphotos.com /
Dmitry Margolin

